

MET OPEN OGEN

HAIKUBUNDEL II

Roland Leune

MET OPEN OGEN

HAIKUBUNDEL II

Roland Leune

MET OPEN OGEN – 2025 -
HAIKUBUNDEL II
In eigen beheer

vakantie-uitstap
samen op de selfie
mijn ego en ik

het kelderraampje –
ze wil dat het dicht blijft
de spin in de hoek

in lente-ornaat
de Japanse kerselaar
wachtend op haiku's

lerarentekort –
in de lessen meetkunde
ligt de lat erg laag

voordracht over zen –
nervus scharrelt de spreker
in zijn spiekblaadjes

haar gestorven vriend
eert zij met extra water
voor zijn bloementuin

herfstnevels waaien aan –
de wereld ineens herleid
tot silhouetten

overstromingen –
het ochtendnieuws overspoeld
met rampmeldingen

na een lang ziekbed
het leven weer omarmen
milde lentelucht

fervent haikuïst –
tot in zijn dromen toe
telt hij lettergrepen

wild en tomeloos
zich van haar kracht niet bewust
de ziedende zee

val met de koersfiets
zijn zelfvertrouwen loopt
een flinke deuk op

in de schuiflade
wachtend op hun tweelingbroer
twee single sokken

een frisse ochtendduik –
de sombere gedachten
golven zijn hoofd uit

drassige weide –
de zuigende smakzoenen
van zijn laarzen

hij diabetes,
zij obesitas -samen
door dik en dun

de negentig voorbij –
de perelaar van de buur
draagt geen vruchten meer

alle dagen vis
ze zien er geen graten in
de zeehonden

nijpend noottekort –
voor de eekhoorns in het bos
een noodtoestand

boven de hoofden
zweeft een minidrone
vermomd als libel

binnen haar muren
de schaduw van intriges
middeleeuwse burcht

in alle stilte
groeien we naar elkaar toe
mijn woning en ik

hun stekje gebouwd
nu het interieur nog
hun eerste woorden

vegetarisme –
de likkebaardende leeuw
ziet het niet zitten

een steak op zijn bord
vermanend spreekt ze hem toe –
zijn appetijt slinkt

zijn dieet ontrouw
kiest hij voor biefstuk frites
het vlees is zwak

vanuit het vliegtuig
het ongerepte blauw zien –
ze is in de wolken

haar eerste afspraak
met de piloot gaat de mist in –
haar vlieger gaat niet op

nakende vogeltrek –
een lang traject voor de boeg
zonder bagage

geheel overstuur
vroeg hij een voorbijganger
de weg naar zichzelf

plots houden ze op
aan de oever van de vaart
zijn laatste sporen

met lekke banden
verweesd in de kelder
zijn eerste fietsje

op goed geluk af
zonder richtingaanwijzers
op weg naar haar hart

ochtendfile –
een foto van de file
aan de overkant

besneeuwd wegdek –
de eerste bandensporen
poëzie aan flarden

stampvolle metro –
noodgedwongen intiem
met onbekenden

fluks de metro in –
op de vlucht voor de politie
gaat hij ondergronds

vandalenstreken –
jongeren over de rails
compleet ontspoord

de continenten
in één dag doorloop ik ze –
domein Planckendael

bij zijn thuiskomst
voelt hij zich compleet ontheemd
de globetrotter

lust om te reizen
heimwee naar verre einders
continentendrift

kunstig geweven,
in het centrum van zijn web,
meester-architect

vurig avondrood,
de Dresdner Frauenkirche,
opnieuw in vlammen

sissende dampen
uit de schoot van moeder aarde
water en vuur

de bui is over
alleen de regenboog nu
als kleurrijk afscheid

een wolk vulkaanas
legt het hele luchtruim plat-
stof tot nadenken

zonder penseel nu,
door een beroerte getroffen,
aait hij zijn ezel

verlangen en verdriet,
het vloeit allemaal ineen
op zijn linnen doek

zijn pentekening,
door de jury afgekraakt
met één pennentrek

schallende jachthoorns
de konijntjes in de wei
kiezen het hazenpad

een hevig onweer -
in een flits daagt het inzicht
hoe nietig we zijn

sierlijke dames
in kleurrijke saritooi -
Indië op zijn mooist

buurmans tuinhuisje
een rondtollende windhoos
maakt er brandhout van

vertrok ie toch maar
met pensioen of op reis
die pijn, dat knaagdier

zelfoverwinning -
elke dag een stapje meer
revalidatie

blinkend in de zon
lenige wilgenblaadjes
trillend in het licht

een onweer nadert
de zonovergoten tuin
trekt asgrauw weg

denkend aan haiku's
liep ik het zomaar voorbij
dat bloemenperkje

omgewaaide boom
jong groen ziet zijn kans schoon
en omarmt het licht

vrolijk fladderen
vlinders de grenzen over -
globalisering

na de lentestorm
nu ook nog de kettingzaag
het bos oogt kaal

snikhete zondag
de fontein van de vijver
wuijt mij koelte toe

een zomeronweer -
in de tuin staat de gieter
er werkloos bij

In de sleepnetten
alleen petflessen gestrikt -
de visser vangt bot

stuurloos dobberen
op een zee van vrije tijd -
gepensioneerd

een grote schaduw
glijdt over de veranda -
reiger op doortocht

zondagnamiddag
calorieën wegstappen -
maar eerst een taartje

avondschemering
een merel vergeet zichzelf
in zijn lentelied

binnenste buiten
een kapotte jas op straat
naast een blikje bier

paarse viooltjes
wiegend in de avondwind
de dag neemt afscheid

roodbruine kruinen
badend in de avondgloed
kleur echoot kleur

tuin onder de sneeuw –
ze staan er kouwelijk bij
die laurierstruiken

doorheen ijsbloemen
turen naar de ijsbloemen
een raam verderop

traag bijeenharken
van bladeren in de tuin –
herfstmijmeringen

hartje november
de fuchsia in volle bloei
even wegdromen

een boom zonder blad
op een tak een pimpelmees
een schuchter lied

op de composthoop
van oude denkbeelden
nieuwe inzichten

gouden najaarslicht
de tuin ligt er vredig bij
de fluweelboom gloeit

sparren omgehakt
radeloos rondfladderend
vogels in nesten

zaden in de grond –
na de frisse onweersbui
grijpen zij hun kans

heldere vrieskou
de blanke bast van de berk
licht op in de zon

een harde kopstoot
een tak van de fluweelboom
rijt mijn huid open

vers gezaaid gazon
een begin van woestijnvorming –
kattenplasjes

dunne ijskorrels
ritselen door rietstengels
buigend in de wind

de seringenstruik,
in een paar penseeltrekken
fraai in de verf gezet

die zonnebloemprent
in zijn kleurloze cel
een straaltje hoop

de pruimenbloesems,
door zijn penseel vereeuwigd,
een zachtroze gloed

winteroffensief -
de bloesems onder de sneeuw
witte donderdag

zijn toverbloesems -
de japanse kerselaar
een gratis boeket

viooltjespracht –
in gedachten verzonken
loopt hij ze voorbij

fris lenteweertje
die overdaad aan bloesems
ik fleur ervan op

geheel betoverd
houdt hij zijn pas in en snuift –
bloeiende jasmijn

de naam van dat kruid,
mijn herinnering gewist,
iets met alzheimer?

de vroege lente
tovert bloesems tevoorschijn
en haikuverzen

een doffe plof
verbreekt de middagstilte –
de eerste peer landt

bruinrode tinten
de japanse kerselaar
omarmt de herfst

ruisend riet
nu pas valt ze hem op
de avondstilte

blaadje voor blaadje
legt de japanse kerselaar
zijn herfstgewaad af

samen neerdwarrelen
zonder afspraak vooraf
herfstbladeren

de laatste blaadjes
van de beuk – de najaarsstorm
maakt er komaf mee

late winterprik
de nachtvorst zet zijn tanden
in de fruitbloesems

weerloos op een rij,
door slakken aangevreten,
jonge slaplantjes

de forsythia
zet uitbundig de lente in –
paaskuikentjesgeel

sappig weidegras
blinkend in de zon – voor de koe
een lentefestijn

onder het lover
het spel van licht en schaduw
op het bospaadje

gewillig buigen
voor de grillen van de wind
het riet wordt het nooit moe

zwaar van parfum
de zwoele juli-avond
lindenbloesemgeur

het natte grasveld
merels wippen op en neer –
wormenkermis

op de vleugels
van geurige bloemen
een vleugje heimwee

de koraalriffen
een explosie van leven –
de Ark van Noach

de koude noordenwind
speelt met de dode bladeren,
schikt en herschikt ze

aan bed gekluisterd –
voor zijn raam trekt een linde
getrouw de wacht op

roze bloesems –
dromen van een lente
die nooit voorbijgaat

liefdesverzen
borrelen op uit zijn hart,
zijn boeket aan haar

ze doen erg hun best
maar laten hun kopjes hangen
de vlijtige liesjes

kil glinsterend
in het winterse maanlicht
zwijgende beemden

bloemen op het graf,
een schietgebed, een knipoog
naar de overkant

aan de beekoevers
rietstengels lispelend
in de gure wind

de climatisplant,
zich slingerend naar het licht,
zijn bloem een beker

midden zomer -
op stap zonder bladeren
een wandelende tak

stille woudreuzen,
de ongekroonde koningen
van de jungle

dwars over het pad
een omgevallen woudreus,
door klimop gewurgd

de plant op de kast
wacht tot ik even langskom
met mijn gietertje

tussen de tegels
van het perron trotseert gras
de felle julizon

verdord weidegras –
vergeefs buigen de koeien
de kop naar de grond

in volle groei
met hun voetjes in het nat
jonge rijstscheuten

geurende rozen
maken lichte buigingen
voor de avondzon

een bloesemtapijt
winterpret in de lente
en de wind speelt mee

schrale woestijngrond -
een doornige struik laaft zich
aan de ochtenddauw

hel ochtendrood
priemt door de ijsbloemen –
feeëriek lichtspel

een boeket bloemen
achteloos weggegooid –
bedrogen minnaar

hazelaarkatjes,
zachtjes deinend in de wind,
trotseren ze de sneeuw

samen luisteren
naar neervallende druppels
en stilte proeven

lijdelijk toezien
hoe sneeuw smelt, hoe poëzie
de grond insijpelt

aan de horizon
vloeien groen en blauw ineen-
de avond een gedicht

zijn hoofd vol vlinders
een stroom van inspiratie
de haikuschrijver

schrijver-filosoof –
een caravan van begrippen
doorkruist zijn brein

zalig, eindelijk
aan niets te hoeven denken –
zelfs niet aan haiku's

een goede inval,
door het opkomend getij
van de slaap gewist

even aarzelt het
alvorens weg te vliegen
dat gevleugelde woord

de poëet in mij –
met het ouder worden
hinkt hij achterop

kunnen schilderen
zoals zijn grootvader
en dan schrijver worden

zijn woorden stokken,
tuimelen over elkaar heen
en worden vloeibaar

aders dichtbundels –
stof vergaren doen ze nu
ergens op zolder

het kettinggedicht,
geduldig aaneengeregen,
schakel na schakel

haiku's schrijvend
mept hij snel een vliegje dood –
iets in hem verstart

Zijn woorden wikkend,
hun smaak proevend op zijn tong
de haikuschrijver

onbeschreven vel,
de schrijver staart voor zich uit,
zijn muze geeft niet thuis

ode aan de dag -
de zon in triomf onthaald
door scharen vogels

de haikuschrijver –
zijn romans leest hij altijd
in lettergrepen

op een terrasje
een madeleintje eten –
en denken aan Proust

lettergrepen tellen –
één vinger doet niet mee
pink in het gips

dat gevleugelde woord
van de dichter, vrij en licht
als kersenbloesems

al te begerig
reikend naar een zenmoment –
inspiratieloos

zijn boekenrekken,
doorbuigend onder het gewicht
van ongelezen boeken

hun haiku-oog,
genadeloos kritisch kijkt het
op zijn verzen neer.

zwijgende ruggen
kijken hem verwijtend aan –
ongelezen boeken

haar vertrouwde handschrift,
meteen herkende ik het
tussen honderd brieven

eindelijk persklaar,
de navelstreng doorgeknipt,
zijn geesteskind

weidse horizonten –
langs slingerende paden
het ongerepte in

netjes achtereen
koeien op weg naar de stal –
platgetreden pad

in een glans van licht
op weg naar weidse verten
plukjes wolkendons

de fatale klap
een voertuig tegen het bord
'opgepast ijzel'

sta ik geparkeerd
of ben ik aan het rijden?
de pendelaar zucht

verkeer in de knoop –
boven verstopte wegen
een zwerm trekvogels

tussen de struiken
een uitgekiend stratenplan
ragfijn spinnenweb

woestijnwegen-
een hobbelig parcours
maar zonder files

vroege winterprik
de sneeuw is heer en meester
verkeer in de war

autosnelweg
aan de overkant een wijfje
het hert waagt zijn kans

meester oplichter –
langs duistere sluiptwegen
op zijn doel af

botsende treinen,
in één klap vele levens
uit hun spoor gerukt

na een steile klim
in een roetsj naar beneden
aandelenkoersen

hemel en aarde
de besneeuwde bergtoppen
leggen de link

vlakke polders –
in geen velden of wegen
een berg te spotten

een gevleugeld woord –
als een vlinder strijkt het neer
en fladdert weer weg

de spreker weidt uit,
in de zaal nerveuze kuchjes,
voeten schuifelen

de eerste sneeuwval
verrukt kijkt de jongen toe
met een hart dat smelt

onder de linden
uitbundige narcissen
een lentegeschenk

een bruggenbouwer
tussen hemel en aarde –
de leeuwerik zingt

hinkstapspringen
van zonnevlek naar zonnevlek
op het bospaadje

student in de blok –
door het open zolderraam
een geur van akker.

met een brede lach
buigt de arts zich naar haar toe –
vlinders in de buik

moeder van zeven –
haar dagdagelijks werk:
bergen verzetten

de vulkaan rommelt –
ondergrondse smidse
in volle bedrijf

ajunen snijdend
droomt hij van zijn vroeger lief –
een mist van tranen

wachtend op een hoofd,
gekocht maar nooit gedragen,
de hoed op de kast

de autosnelweg
uit het niets een muur van mist
de wereld houdt op

in de koplampen
twee lichtjes op de weg
een poes steekt over

koude rillingen
op een warme zomerdag –
cantate van Bach

mijn ziekbed, fluistert hij,
is mijn grote leermeester,
niet mijn boekenkast

steeds schaarser
de streepjes licht in haar geest –
avondschemering

een oude jeugddroom
in bast gekerfd, de houthakker
maakt er brandhout van

met haar warme tong
likt de koe haar kalfje schoon –
de stier graast verder

een komen en gaan
van bedrijvige gasten –
insectenhotel

een verdwaalde wesp
zomaar aangewaaid uit het niets
recht mijn duvel in

avondschemering
twee merels zingen om beurt –
duet en duel

jonge trekvogels
feilloos op hun doel af
zonder gps

op hun zondags,
uitgedost met witte boord,
goudplevieren

aan de oeversrand
in de bleke spiegeling
ziet struisje zichzelf

kille ochtend –
een condor strekt zijn vleugels:
opwarmingsrondje

een landweggetje
meanderend door akkers –
de avondlucht kleurt rood

autistische jongen:
wonen in eigen hoofd,
zijn enige thuis

rond elkaar heen,
ballet in citroengeel,
speels vlinderduo

miniaturen
vrucht van monnikengeduld
geen spoor van hashtags

de herenhoeve –
gedwee slingert de landweg
zich langs haar muren

hun huwelijksbootje
ze sturen het naar de kant
mevrouw wil eruit

eventjes paniek,
de agenda van de tandarts,
alle gaatjes gevuld

meisjes in de buurt –
ijverig poetst hij zijn bril,
de oude snoeper

oma's lettersoep –
zijn eerste kennismaking
met het alfabet

blazend naar elkaar
met opgezette ruggen
krolse katers